

Захваљујући ароганцији Јелка Кацина, најзад је разјашњена једна мистерија чије смо решење до сада само наслућивали. Током интервјуа на емисији Б92 „Кажипрст“ 18. марта 2010. Кацин се „излетео“ о начину како је стварно настала фамозна резолуција о Сребреници, коју је председник Борис Тадић пре два месеца лансирао као своју изворну идеју.

Упитан да ли сматра да је иницијатива председника Тадића „прилично закаснела када је он изнео пре два месеца“, Кацин је одговорио:

„Не, ја сам је похвалио... ми смо писали ту резолуцију и крајњу формулацију смо завршили тамо у децембру 2008. како би се ствари правовремено завршиле.“ Кацин је, очигледно, врло педантан планер и рок за окончање посла који је он зацртао је пре јубиларне сребреничке петнаестогодишњице 11. јула, па му се жури: „...Што буду дуже расправљали у Народној скупштини, то ће више тих негативних фрустрација изаћи из људи, па ће се приближити, па ће они комуницирати око те веома сензитивне проблематике и изјаве, и на крају ће доћи веома близу.“

Услужно упитан од водитељке емисије „Кажипрст“ да ли је „важно да усвоје баш то што сте ви припремили или може да се усвоји некаква друга формулација“, политички комесар Vichy Србије одговорио је да он сматра „да се сада ствари приближују, да је јасно да у преамбули мора бити геноцид.“

Било би врло корисно да српска јавност застане и да анализира шта је Кацин рекао. Из његове изјаве произилазе најмање два веома важна закључка.

Пре свега, јасно је да се иза резолуције – која је предложена под фирмом председника Тадића – налази у ствари неко други, да је и садржину те резолуције „формулисао“ неко други (чак и ако допустимо да коришћење заменице „ми“ сугерише неки вид присуства или учешћа Бориса Тадића) и да је, самим тим, то мера која служи туђем интересу. Она може да буде само у функцији политике оних који су је наручили или наредили. Може ли – и сме ли – Народна скупштина Србије да разматра озбиљно један докуменат који је настао под таквим околностима које описује Јелко Кацин? Могу ли грађани Србије један

такав акт – којим се констатује геноцид у њихово име – равнодушно прихватити као одраз легитимног и обавезујућег политичког процеса њихове државе?

Друго, након ове изјаве Јелка Кацина падају у воду сва досадашња невешта објашњења и лукава извлачења председника Тадића. Да се подсетимо. Тадићев први неубедљиви репер била је прича да „Хашки трибунал то од нас тражи“. Као што се читаоци без сумње сећају („Раздвајање жртви“, *Печат*, 10. фебруар 2010), ми смо ту причу разнели у парампарчад и она је ускоро затим отишла ад акта. Иста судбина затекла је још неколико неувјерљивих покушаја да се грађани заваре објашњењима која су била подједнако шупља. На крају, као најреалнија хипотеза о настанку резолуције остала је претпоставка да је она на неки начин проистекла из захтева Европске уније и да представља један од услова наметнутих Србији у склопу фатаморгане „европских интеграција“, којом српска политичка класа систематски обмањује у подједнакој мери и себе и грађане Србије. Кацин је то сада потврдио.

Својим лапсусом, који ће бити пре последица бахатости него искрености, Јелко Кацин учинио је медвеђу услугу свом српском протежеу, али истовремено учинио је велику, мада свакако ненамерну, услугу и грађанима Србије. Сада више нема дилеме одакле стижу упутства и ко у Србији диригује политичким процесом. Не, наравно, Јелко Кацин. И он је само пион, једино што је у распореду балканских пиона он незнатно значајнији и утицајнији од других, ситнијих, над којима му је тренутно дозвољено да се изживљава. Тај условно надређени статус он ће уживати само онолико дуго док и сам буде беспрекорно спроводио линију општих налогодаваца, и ни секунду дуже.

Међутим, ова тужна и понижавајућа прича ипак не исцрпљује јад и беду српске политике. Наводимо даље Јелка Кацина:

„... Ако господин Тома Николић говори, сад га ја цитирам – ако је неки суд одлучио да је то био геноцид, а ми сад од тог истог суда тражимо да се определи око проглашења самосталности Косова, ми признајемо тај суд и морамо признати и његову одлуку. Ако је неко рекао А, треба рећи и Б, и ја то поштујем, мислим да је он то рекао најгласније од свих тих опозиционих партија, сем Чедо Јовановића, који је одавно рекао да то треба признати и одрадити. Ја видим ту неких помака.“

Као и сви остали аргументи заговорника резолуције, и овај „опозициони“ изговор за колаборацију потпуно је непоштен и шупаљ. Међународни суд правде нема праксу да од

држава које се помињу у његовим пресудама накнадно тражи резолуције о било чему, а специфично у случају Србије он то није захтевао никад. Тај суд чак не располаже ни механизмом да своје одлуке спроведе. Усвајање и спровођење одлука Међународног суда правде увек је одраз добре воље држава на које се те одлуке односе. Када је реч о потпуно факултативним стварима, као што су резолуције, утолико пре.

Заиста, Кацин је у праву да са његовог становишта ту помака има, али да ли је то у смеру који је од користи Србији? Да ли се политика Србије формулише у Улици српских владара, и да ли је то уопште у Београду где се њене основне линије одређују?

Стратегијски концепт кристално је јасан. Усвајање резолуције о Сребреници по моделу Европског парламента у околним земљама није представљало никакав изазов. Са разним степенима ентузијазма, суседни вазални режими изишли су у сусрет захтеву, који им је био постављен, да је донесу. Преостала је једино Србија, чије хитно придруживање чопору испуњава двојну сврху. С једне стране, да се добровољним везивањем за гнусни злочин она морално и политички разоружа и да јој се дефинитивно онемогући и сама помисао на отпор када јој буду били предочени даљи и још оштрији ултиматуми. С друге, да се затвори круг потпуне изолације око Републике Српске и да се на тај начин утре пут њеној брзој ликвидацији. Када се сребреничка резолуција буде нашла пред парламентом БиХ који ће је, по Кациновој вероватно тачној прогнози, разматрати последњи у региону, притисак на Републику Српску – ултимативни захтев да се и она повинује једногласном суду „европске заједнице“ и да не прибегава своме праву вета да би је блокирала – постаће неиздржљив. Усвајањем резолуције, најзад и у БиХ, све фигуре на шаховској табли доћи ће на своје место.

Шах–мат. Србија ће извршити политичко и морално самоубиство. Република Српска биће присиљена да материјално допринесе стварању претпоставки за сопствену ликвидацију. Јер, то се подразумева, Босна и Херцеговина не може ићи у „Европу“ са једном „геноцидном творевином“ у своме саставу.

Хвала Јелку Кацину што је грађанима Србије објаснио природу и смер пута којим га њихови државници воде.